

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

VÍCTOR MAUREL.

Jove encare y en extrém simpàtich, es Victor Maurel, lo baritono del Liceo, una gran figura entre 'ls artistas lirichs. Reuneix totas las condicions: magnifica véu, inmillorable escola, agradable figura, talent dramàtich y possessió dels personatjes que se l' hi confian. Va neixe á Fransa, va estudiar en lo Conservatori de Paris, va debutar ab lo Nevers dels *Hugonots*, y després de recorre Espanya, América, Russia, Italia é Inglaterra, fa tres anys, de retorn al seu país, en tot l' esplendor de las sévas facultats realzadas per l' estudi y l' experiència, va demostrar que 'l geni es profeta en la seva patria.

A Paris ha substituït al gran baritono Faure y ha entusiasmat al públich. A la Scala de Milan va causar la admiració de 'n Verdi, que digué al veure 'l y sentirlo:—«Aquest es lo Yago del meu *Otello*».

Vingut á Barcelona, desde 'l primer moment representant l' *Amonasro* de la *Aida*, subjugá al públich ab aquella interpretació tant artistica, que no té millora possible.

Lo trajo, la figura, la mimica, l' acentuació, aquelles frasses vibrants y enérgicas, especie de sotrachs que conmovhen l' ànima, arrebataren fins als més exi-

gents. Lo triunfo que obtinguè no es d' aquells que 's discuteixen, sino d' aquells que s' imposan. Se posaren després los *Hugonots*, y 'l salvatge de la *Aida* s' havia tornat l' adamat Nevers de l' obra ma-

¿Qué farà 'l dia que interpreti l' *Hamlet*, en que ell sol ha de omplir casi tot lo quadro?

Victor Maurel.

gistrat de Meyerbeer y de Scribe. ¡Quina seguretat, quin desembrás, y al mateix temps quin refinament en lo conjunt y en los més petits detalls d' aquest personatge! L' artista sab salvar de un salt l' espay inmens que media desde l' Egipte en los temps casi fabulosos, á la societat elegant francesa del temps de Carlos IX. Lo més notable de tot es que haja pogut conseguir triunfos tant senyalats en papers relativament tant insignificants.

Diuhen los que l' han vist qu' es l' obra que l' hi va millor.

Ab lo trajo d' *Hamlet* lo doném avuy als nostres lectors, mentres esperém la desitjada ocasió de veure 'l en aquesta obra.

Lo dia que 's posi l' ópera de Ambrós Thomás, interpretada per un cantant y artista de tant mérit, será un dia memorable en los anys lirichs de Barcelona.

P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Al Liceo hi ha hagut las sèvas cosas, sobre tot lo dissapte passat. A la llum dels fanals y sobre l' anunci dels *Puritans* s' hi llegia que l' òpera de Bellini no s' feya, perque 'l baritono Sr. Verger, á pesar dels certificats dels metjes, deya y sostenia qu' estava malalt. L' aplaudit baritono va fer com aquell que havent tingut una basca, revenia en lo moment en que 'l metje deya: —Es mort: aneu á despatxar los papers per enterrarlo. —No, Sr. Doctor, que soch viu, cridava 'l malalt. —Calli 'l imbecill exclamava 'l metje: potser si que voldrà saber més que jo.

En Verger pretestava que tenia rodaments de cap, y 'ls metjes afirmavan que lo que tenia eran camándulas. ¡Y vejan lo que son las cosas! Per una combinació estranya igual á aquella de que mentres l' un fuma, l' altre escup, los rodaments de cap qui vá tenirlos realment vá ser la pobla empresa, y es de creure que 'ls tindrà mentres no s' prengui un determini molt serio.

Jo proposo 'l següent article á totas las escripturas: «Article únich:—L' artista que havent de cantar no s' troba en disposició, tant si la malaltia es de debó com si es de per riure, abonará á l' empresa quatre diaris del seu sou. Aquesta regla no t' cap excepció.» Ab un article aixís, jo 'ls hi asseguro que no hi hauria cap malalt.

Y al cap-de-vall, no redundaria sino en bè de la salut dels artistes.

Continúa al Principal la companyia del Sr. Catalina fent las delicias del públich. Lo ball *Clymenca* surt are molt ajustat. Si volen més detalls, vejin la lámina del present número.

Circo: Dos estrenos. *El Conquistador*, arreglo del francés fet per en Molas y Casas. Pertany de ple al género bufo. A Fransa presentantlo molt bè y representantlo millor se salva y s' aplaudeix. Aquí, á pesar de que l' autor de la lletra ha distribuït molts xistes en l' obra, y 'l Sr. Manent ha fet una música fácil y agradable, 'ls actors van matarla, perque, la veritat, no se sabian treure 'l paper dels llabis. Es un *conquistador* que no farà gaires conquistas.

De *La jupa blava*, lletra de 'n Riera y Bertran y música de 'n Villar, ne parlaré un altre dia.

Benefici de 'n Soler (Pitarra) á Romea; y estreno de *Lo cercol de bota*, parodia de *Lo cercol de foch*, deguda á n' en Molas y Casas. Es un' obra que fá partir de riure, plena de xistes y de bonas ocurrencias. Recorda 'ls bons temps de las *gatadas*. Los actors encarregats de representarla, inmillorables. En Fuentes especialment fá un soldat de la Habana que val 400 duros.

A Romea s' ha posat també lo drama *Lo que no ve la justicia*. Es un' obra patibularia; pero molt bèn escrita. L' argument versa sobre un crim que s' atribuix una mare per salvar al seu fill. No tots los recursos que l' autor emplea son legítims y naturals; pero en cambi 'n surten situacions de primer ordre. Tocant á l' execució ¿qué volen que 'ls diga? Es un drama de massa pes per aquella companyia.

A Novedats s' ha estrenat lo viatge cómic *L' anada á Montserrat*. No puch dirlos més avuy per avuy sino que l' obra está molt bèn posada y que vá tenir un éxit complert. En lo número pròxim donaré més detalls, que no serán gens ociosos, perque ó molt m' enganyo ó promet alcansar un gran número de representacions.—N. N. N.

LA VEU DEL CÓLERA.

Veyentme la bossa seca,
he agafat los meus trastrets
y me 'n he anat de la Meca
per corre y fe alguns quartets.
Al que muda Dèu l' ajuda,
he sentit á dí á més d' un.
A Arabia tot es miseria.....
¡Donchs, amunt!

Com que allá hont no hi ha la vida
no hi ha res que 'm fassa goig,
he examinat desseguida
tots los reons del mar Roig.
No més veig drapots y gana,
y gent que s' está exclamant.
No fa per mí aquesta terra.....
¡Tira avant!

¿Hont anirè? Tota l' Assia
no val un xavo partit,
y, en vritat, t' poca gracia
caminar sense profit.
Me 'n aniré cap á Europa.....
¿A Italia? ¿A la Russia? ¡No!
Jo vull quartos, quartos, quartos.....
¡Res d' aixó!

Ja ho tinch pensat: cap á Espanya.
Es un país molt *charmant*
y, si 'l meu cor no m' enganya,
hi ha d' haver diners en gran.
Es la terra de la vida
y casi may s' hi erra 'l tret.
Cap allá, donchs: no pensarshi...
¡Ja está fet!

Recordo que una vegada
vareig estarmhi un estiu,
y vaig ferhi una pescada
de *mistó*, com ara 's diu.
Tot eran banchs plens de duros
y caixas á cada pas,
y ¡no dich si vaig ficarmhil.....
¡Va anar gras!

Si ara está com allavoras,
es cosa d' omplirse 'l bot;
m' hi planto, y en pocas horas
m' enduch banchs, caixas y tot.
Veyám si podré lluhirmhi
com á l' any xixanta cinch.
¡Preparévos, accionistas!.....
¡Ara vinch!

C. GUMÁ.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Un pianista de alguna reputació solia seure 's al piano ab tanta prossopopeya y tocava fent tantas gesticulacions y donantse uns aires tant teatrals, que Rossini, que sempre 'n tenia una per dir, un dia vá calificarlo perfectament.

—¿Qué tal, mestre, l' hi ha agradat? l' hi preguntava un amich del pianista.

—¿Qué vol que l' hi diga? no me n' hi pogut fer càrrech.

—¿Es possible?

—¡Oh! No ho estranyi pas: es un home aquest que fá tantas cosas perque 'l mirin, que á un no l' hi queda temps per sentirlo.

Sixto V acabava de pujar á la cadira de Sant Pere y, com era costum en aquells temps, Felip II vá enviarli un embaixador á felicitarlo. L' elecció del embaixador vá recaure en lo Condestable de Castilla, qu' era tant jove, que tot just tenia pel muixí.

Lo Papa al veure'l exclamá:

—¿No t' homes lo vostre rey per enviar-me un embaixador ab barba?

Lo condestable vá respondre ab motta sanch freda:

—Francament, si jo hagués pogut sospitar que 'l mérit de un embaixador consistia en las barbas, hauria aconsellat al rey que 'us hagués enviat un bochí.

ESQUELLOTS.

Ha sortit un tomo de las obras póstumas del mala-guanyat Bartrina. Conté treballs en prosa y poesias: escrits los uns y las altrás en catalá y castellá indistintament.

Repasant aquest llibre es quan més se lamenta la mort prematura del autor. ¡Quina varietat de assumptos no hi campeja! ¡Quina originalitat més pasmosa!

Bartrina ho dominava tot: era poeta y home científich, y aixís com en las sèvas poesias hi despuntava sempre un fondo de ciencia, la poesia més halagadora revestia sempre las sèvas concepcions científicas.

Adquireixin aquesta obra si desitjan coneixe al autor de *Algo*, en tots los seus aspectes.

L' *Ateneo barcelonés*, aquella corporació qu' en épocas de intolerancia havia sellat los llabis de 'n Bartrina, avuy que son inviolables totas las ideas, ha fet una funció de desagris, honrantse al honrar la memoria del jove escriptor, ab una vellada verdaderament notable.

Alguns treballs en honor de Bartrina, altres inspirats en ideas sèvas y uns quants de originals, formaren la part literaria de aquesta solemnitat. La part musical fou una elegia de 'n Rodríguez Alcántara, plena de delicadesa, de sentiment y d' inspiració. Unas quantas llágrimas molt sentidas en forma de armonias.

¡Pobre Bartrina! Quants que l' admirarán com escriptor en las sèvas obras, no l' haurán pogut admirar com á home, y aixó que valia tant!

Las sèvas conversas variadas, agradables, originals, no tenian preu. Lo lleuger y lo serio 's barrejava en ellas. Era un conversador sense rival.

Un dia, en un moment, vá improvisar una parodia de l' oda de Manzoni *Il cinque de Maggio* dedicada á Napoleon. Recordo una de las sèvas estrofas.

Murió. Falto de oxigeno quedaron sus pulmones,

*** Forma un volúm en 8.º de unas 400 planas, ab lo retrato de autor, y 's vén á 5 pessetas en la libreria de 'n Lopez. Está coleccionat per D. Juan Sarda, per encarrech de la familia del infunt poeta.

A LA PORTA DEL PARADÍS.*

SAINETE.

(Acabament.)

LA BARONESA (*suspirant*). Mon difunt marit, lo Baró, de qui no 'n guardo massa bons recorts..... Y á propósit ¿seria aquí al Cel per casualitat?

SANT PERE. Que jo sápigam sembla que no.
LA BARONESA (*molt contenta*). ¡Ay, alabat siga Dèu! Donchs com anavam dihent, lo difunt baró aná á la guerra, en calitat de xambelan de l' Emperador. Després de la rendició de Sedan me vá escriure que me n' anés á Prussia á reunir-me ab ell; pero jo, com á bona patriota y no duhent cap pressa per tornar-lo á veure, vaig tenir per convenient quedarme á Fransa.

SANT PERE. ¿Y l' home salvat?
LA BARONESA. Tot seguit hi arriharem, gloriós Sant Pere. Després del primer siti de Orleans, quan tothom esperava grans cosas de la petita victoria de Coulmiers, van durme al castell de Fruyta-Verda á un franch-tirador gravement ferit. Jo 'l vaig regoneixe de haverlo vist pels salons de París, ahont lo pobret no podia ferhi brillar més que la seva bona estampa, perque no sent noble.....

* Véjinse 'ls números 150 y 151, corresponents als dos últims divendres.

SANT PERE (*interrompent*). Tampoch soch noble jo, ab tot y haver sigut primer papa y ser are porter del Paradís..... Tampoch eran nobles los demés apóstols... ni la benaventurada Verge Maria, Reyna dels angels, esposa del Esperit Sant y Mare de Dèu lo Fill..... Pero en fi, veyam que vá succehir ab aquest fulano que no era *moble*... vull dir, *noble*. (*Rhent*) Are hi fet un calemburg... Aquesta nit lo contaré á Sant Lluch... s' hi partirá de riure.

LA BARONESA (*esforçantse per somriure*). Preciós! (*Apart*). ¡Veure's obligada á aplaudir aquestas bestiesas!... (*Reanudant la relació*). Lo ferit de qui l' hi parlava 's deya Joan Bertrand, y encare que tenia ulls blaus, cabells rossos y un aspecte molt dol, contavan que s' havia batut com un lleó. Jo vaig ferli prodigar tots los cuidados que reclamava son delicat estat.

SANT PERE. Perfectament.
LA BARONESA. A cada instant anava en persona á veure si l' hi faltava alguna cosa..... y més tart vaig saber que aixó l' hi havia inspirat un agrahiment excessiu...

SANT PERE (*apart*). Uy... uy... uy...
LA BARONESA (*animantse per graus*). Al últim vá comensá á tobarse bè... Vá llevarse... dava alguns passos pel quarto; pero encare estava molt débil. Un dia tornan á sentirse canonadas. Orleans cau en poder del enemich: los prussians inundan lo país, y rebo la noticia de que un general bávaro ha escullit la mèva possessió per passarhi la nit, ell, tot l' Estat Major y mitj regiment.

SANT PERE. ¡Mosca!

LA BARONESA. Figúris quin tribull! Lo mèu pobre ferit no estava encare en disposició de poderse posar en cami. Ademès no hauria donat cinquanta passos que no hagués caigut en mans dels prussians, que tractantse de franchs-tiradors los fusellavan sense misericordia. Per altra part, tenirlo á casa era molt arriscat. Si arriban á descobrirlo, calan foch al castell y no deixan pedra sobre pedra.

SANT PERE. ¡Vaya un compromis!

LA BARONESA. Per últim la mèva cambrera troba un medi. «Si la senyora vol, me diu, lo disfressaré d' home respectable y 'l faré passar per marit de la senyora baronesa.»

SANT PERE. ¡Quina cambrera més llesta!

LA BARONESA. Bona idea dich jo. Y del dit al fet: ja tenim al franch-tirador perfectament disfressat y enterat de lo que l' hi calia fer. ¡Ay, Senyor! ¡Y qué bè vá desempenyar lo seu paper. Cregui que 'l senyor Joan Bertrand, en materias de distinció donava quinze y ratlla al mèu marit. Arriba 'l vespre: y 'ns trobem ab que 'ls quartos y 'ls llits del castell eran insuficients per allotjar á aquella gran munió de oficials. Tot lo servey vá reunir-se á las golfas: per tot arréu, se veyan matalassos, flassadas y soldats bávaros: fins als grahons de l' escala: semblava qu' eixian de terra. Veliaqui qu' en aixó 'l general me féu demanar per ell lo quarto del senyor Baró, dihent ab aquella galanteria brutal, propia dels alemanys, que al Baró encare l' hi vindria bè dormir ab mi.

y de las dos aurículas perdidas las funciones, la diástole y la sistole cesó en su corazón.

El ácido carbónico mezclóse con la urea, quedó floja la túnica epidermimoidea, y así murió el mamífero llamado Napoleón.

—Aixís serà la poesia del porvenir, exclamava rihent. Per fer versos *esdrújols*, no hi ha res millor com acudir à las paraulas científicas!

A la Verge de Lourdes l' hi ha surtit una competidora à Constantinopla. Uns capellans vàn durhi una reproducciò de la Verge que 's venera à Lourdes, y aré resulta segons los cassos qu' explica *El Correo catalan*, que fà més miracles aquesta reproducciò que 'l mateix original.

La de Fransa no cura sino als catòlics y als creyents, mentres que la de Constantinopla cura als cismàticis, als moros, als juhèus y als heretjes de totes classes.

Are jo 'm poso à n' al cas dels turchs y pregunto: —¿Qué dirian los catòlics espanyols, si un moro portes à Espanya un dit ó bè un' unglà de Mahoma, y comensès à fer miracles?

Francament, això de anar per sota de Turquia en materia de tolerancia religiosa es una cosa que m' avergonyeix.

A Sevilla han ingressat à la presò alguns agents d' ordre públich, que 's cuidavan de avisar als jugadors, lo dia que l' autoritat tractava de sorprendre'ls.

Y pensar que ab uns agents aixís no hi havia medi de jugar, sobre tot si s' haguessen preparat las cosas de una manera convenient!

L' autoritat no tenia que fer més que una cosa: preparar una sorpresa cada dia, y 'ls agents cada dia haurian dut la notícia.

Y à veure ¿qui s' atreveix à jugar?

Al Pi predican contra 'ls matrimoni civil. A la Catedral també.

Lo bisbe Sr. Urquinaona l' ha calificat de amancebament legalisat y de *aborto* de l' infern, de ahont no deuria haver sortit.

Aixís tractan à la lley del Estat, los que del Estat cobran un sou considerable.

Jesucrist vá dir:—«Donéu à Dèu lo qu' es de Dèu y al Cèssar lo qu' es del Cèssar.»

Pero 'ls nostres neos lo de Dèu y lo del Cèssar, tot ho volen per la sèva butxacà.

O si no aquí tenen las casas dels Canonjes del carrer del Paradis, que ab l' excusa de que no son dels canonjes, sino del Cabildo, no pagan los arbitres municipals.

L' Ajuntament ha hagut de pendre algunas midas per cobrar lo que l' hi pertoca.

Lo qu' es aquesta falta de pago si qu' es una cosa molt més delicada que 'l matrimoni civil.

Tres máximas per acabar:

.. «Los escritos de que l' escriptor viu, son los que no viuhén.»

.. «La proba de que l' home descendeix del mico es que quan se veu perdut s' arrapa à totes las brancas.»

.. En un exàmen de fisica preguntavan à un alumno:—¿Quin es lo millor aislador?

L' alumno vá respondre:—La pobresa!

QUÈNTOS.

De un periòdich francès: Contratan à una bailarina per anar al teatro de Alexandria.

—¡Ay, estich molt content! diu la bailarina. Al últim veuré als alexandrins.

—¿Bè y qué? Total uns homes com los demés.

—¡Oh! cal Jo sempre hi sentit à dir que 'ls alexandrins tenen 14 péus.

Passa una dona lletja pèl carrer. —¡Magnífich model! diu un artista.

—Escolti, ¿qu' es escultor vosté? pregunta l' aludida plena d' orgull.

—No senyora.

—¿Pintor?

—Tampoch. Soch caricaturista.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

A la *hu-quatre* de Tarrassa vareig anar ab la Sió, comprantne molt poca cosa; sols una bonica *tot*. Seguirem balls, lo teatro y encare recordo ab goig que la *tres-dugas* girada vá cantar un coro bó.

P. U. SALA.

II.

La *tot* certs homes vesteixen, dos y *tersa* es nom de dona, y si bè miras las cartas hi trobarás *hu-segona*.

NET NEBOT DE M. DE R.

SINONIMIA.

En Pere *tot* al teatro, també *tot* ab l' escopeta, y també *tot* lo que guanya quan *total* à la ruleta.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

Anant à buscá un *total* en Pau que *tot* de un *tot* prop, *tot* que féu una cayguda qu' es estrany que 'n sortís *tot*.

GIOVANNI JHON JAJEAN.

QUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horisontal y diagonalment dongan la suma de 10; y multiplcats en lo mateix sentit lo producto de 24.

ANTICOT PETIT.

TRENCA-CLOSCAS.

Es naviero.

Ab las precedents paraulas formar lo nom de un home. AGULETÀ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6—En la cuina.
- 2 3 4 5 6—Un espectacle.
- 2 4 5 6—Nom d' home.
- 4 5 6—Una cosa de pagés.
- 5 4—Una nota.
- 6—Una lletra.

RATA D' ESCRIPTORI.

GEROGLÍFICH.

III III : III

I I M

AT

I E e e e E

+

Q I

J I D P A L .

L A

EX-BOLEA N.º 1.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª—*Co-va*.
- 2. IDEM 2.ª—*Cu-i-ne-ra*.
- 3. LOGOGRIFO.—*Repichs*.
- 4. TRENCA-CAPS.—*Bonaparte*.
- 5. MUDANSA.—*Cep, Cop, Cap*.
- 6. ACENTIGRAFO.—*Capella, Capella*.
- 7. CONVERSA.—*Cabell*.
- 8. GEROGLÍFICH.—*Per perduas un perdis*.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

SANT PERE (*estornudant*). ¡Etxém!

LA BARONESA. Lo primer que se 'm vá ocorre va ser respondre al general bávaro que jo estava molt bè tota sola al mèu quarto, y 'l Barò al sèu... Pero aquesta resposta tant crua ¿no hauria despertat sospitas? ¿Y si arriba à descubrirse aquell embull? Nada, nada vaig dir entre mi. ¿De qué 's tracta al cap-de-vall?

De dormir vestida sobre una butaca, mentre 'l Barò—vull dir, Joan Bertrand—fará dos quartos del mateix à un' altra butaca... Ademés, la cambrera pot quedar-se al quarto. Una mala nit aviat es passada... Feta aquesta reflexió, vaig accedir. Escolti, ¿qué hauria fet vosté?

Haig de ferli notar, gloriós Sant Pere, que 'l quarto del Barò, destinat al general enemich, no estava separat del mèu més que per un embà y per poch que s' alsés la véu, lo que 's deya en l' un se sentia en l' altre.

SANT PERE. Sí que, amigol... Era una situació ben perillosa.

LA BARONESA. ¿Perillosa? ¡Horrible!

SANT PERE. Vamos à veure: ja tenim al minyò que no es noble al mateix quarto que vosté y la cambrera... ¿Qué més?

LA BARONESA (*baixant la véu y ruborizantse*). Serian cosa de las onze. La malehida cambrera, ab l' excusa de que no 's trobava bè [bona excusa] vá deixarnos sols. Lo Barò—dich Joan Bertrand—feya cosa de una hora que semblava que tenia un xich de febre. Estava agitat, nerviós.... à cada punt mudava de color y no podia estar quiet en lloch. Figúris que aixís que 'ns

quedém sols l' hi vé com un deliri... Tot de un plegat se 'm tira als péus y 'm comensa à dir las paraulas més insensatas.... En resúmen: diu que no pot soportar aquell martiri, sense expressarme la sèva passió....

SANT PERE. ¡Y tenia molta rahò, pobre xicot!.... Jo al sèu puesto.... Continui.

LA BARONESA. Vaig tractar de recordarli que pagava ben malament la mèva hospitalitat y 'ls mèus cuidados.... Al dirli això, s' alsa, se 'n vá cap à la porta, y diu que jo tenia rahò, qu' ell no era més que un miserable, y que anava à ferse justícia entregantse als prussians!...

SANT PERE (*à mitja véu*). ¡Uy, que la sabia llarga! ..

LA BARONESA. Cregui, Sant Pere, que era molt capàs de ferho tal com, ho deya... Estava fora de sí. Naturalment, jo corro à contenir-lo, y com qu' ell parlava à tort y à dret, remanantse com un energúmeno, l' hi aplico las mans à la boca, per ferlo callar... No sé qué devia figurarse; pero lo cert es que me las agafa y me las ompla de petons ardents... De las mans, se 'n vá brás amunt, y del brás à l' espatlla... Vaig perdre 'l mon de vista.

SANT PERE. ¡Pobra dona!

LA BARONESA. No obstant, al tornar en mi 'm preparava per ferlo entrar en rahò, recordantli 'l respecte que devia à una dona casada, quan en lo quarto del costat ressona un renech formidable: era que 'l general bávaro acabava de pendre possessió del sèu departament.

SANT PERE. ¡Apréta!

LA BARONESA. Una sola paraula indiscreta, y Joan Bertrand era fusellat.

SANT PERE (*ab vivesa*). Y qué...

LA BARONESA (*deixant caure 'l cap sobre l' espatlla de Sant Pere, y ab molta compunció*). Vaig pecar, gloriós Sant Pere... Vaig petar per salvarlo.

SANT PERE (*molt satisfet*). ¡Ay, gracias à Dèu! ¡Me caso ab Rondal No sab vosté lo mal rato que m' ha fet passar. Si enhorabona, desde 'l primer moment, hagués desembolicat aquest pecadet, en lloch d' estarme aquí aturrullant, explicantme virtuts que no son tals virtuts, ja fá molt temps que l' hi hauria deixat la porta franca.

(Al dir aquestas paraulas, lo porter celestial dona una estirada al cordò sagrat. S' obra la porta del Paradís deixant veure grupos d' àngels rodejats de focs de bengala rojos. Un serafí que s' estava escoltant darrera de la porta, sorprés en aquesta posició, procura dissimular. Porta pantalon negre, corbata blanca, clach sota 'l brás y un parell d' alas tricolors. Tè las galdas rojas com una poma y 'l cabell tot rissat. A la vista dels esplendors del Paradís, la Baronesa enlubernada, vacila.)

SANT PERE (*sostenintla*). Animo, bona senyora! Animo... Per aquí... per aquesta porta. (*Adonantse del serafí*). ¿Y donchs qu' hem de fer, bergant?... Ala, depressa. Acompanya à aquesta senyora à la presència del Bon Dèu, y digali de part mèva que la considero digna de la gloria eterna.

Es un' ànima caritativa.

FÍ.

CLYMENEA.—Ball de gran espectacle en dos actes, estrenat en lo Teatro Principal.